

Muzeum II Wojny Światowej

Rozszerzenie do oświadczenia Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku

2 kwietnia 2020 r. portal OKO.press opublikował tekst p. Estery Flieger zatytułowany „*Muzeum lepiej omijać szerokim łukiem*”. Co minister Gliński zrobił z pamięcią o II wojnie światowej. Stanowi on zdaniem Muzeum wyraz nierzetelności publicystycznej. Jego autorka ucieka się do przedstawiania informacji nieprawdziwych, nieścisłych (zmanipulowanych) oraz pomijania faktów dotyczących dynamicznego rozwoju aktywności Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku w ostatnich trzech latach.

Wobec nieprawdziwych i nieścisłych informacji zawartych w tekście OKO.press Muzeum przedstawia poniżej fakty:

Nieprawdziwym stwierdzeniem użytym przez p. E. Flieger jest zarzut braku reakcji Muzeum II Wojny Światowej na słowa Władimira Putina z grudnia 2019 r., który to zrzucił na Polskę winę za rozpętanie II wojny światowej:

1. Muzeum konsekwentnie prowadzi politykę przekazywania prawdy o II wojnie światowej, pokazując nie tylko jej przebieg, ale także przyczyny konfliktu oraz jego dalekosiężne skutki.
2. W sierpniu 2019 r. Muzeum II Wojny Światowej zorganizowało międzynarodową konferencję naukową „Pakt dla wojny. Zmowa Hitler–Stalin z 23 sierpnia 1939 r. z perspektywy 80 lat od wybuchu II wojny światowej”. Zaproszenie do wzięcia udziału w konferencji z wykładem otwierającym obrady przyjął m.in. Roger Moorhouse, autor książki *Pakt diabłów. Sojusz Hitlera i Stalina* wydanej na zachodzie w 2014 r. (*The Devil's Alliance*). Oprócz R. Moorhouse'a na gdańską konferencję przyjechali także naukowcy i muzealnicy z niemal wszystkich państw Europy Środkowo-Wschodniej dotkniętych postanowieniami niemiecko-sowieckiej zmowy. MIIWŚ gościło wówczas także znakomitych uczonych specjalizujących się w tej problematyce z Polski, Niemiec, Stanów Zjednoczonych czy Ukrainy.
3. Reagując na słowa W. Putina, dyrekcja Muzeum wielokrotnie wypowiadała się w mediach przeciwko fałszowaniu historii przez prezydenta Rosji, co oddają m.in.: okładka dziennika „Polska The Times” (30 XII 2019 r.), na której widnieje wymowny nagłówek znajdującego się w nim wywiadu dr. Karola Nawrockiego z Tomaszem Chudzyńskim – *Nie warto zapraszać Putina do Muzeum II WŚ*; wywiad z dr. Karolem Nawrockim *Trwa wojna historyczna* przeprowadzony przez Michała Karnowskiego i Marcina Wikła dla czasopisma „Sieci” (13–19 I 2020 r.) oraz wiele innych wywiadów i aktywności w mediach, w tym mediach społecznościowych, w których głośno i wyraźnie przedstawiany był sprzeciw Muzeum wobec fałszowania historii przez prezydenta Rosji oraz jego współpracowników.

Nieprawdziwe są informacje p. E. Flieger dotyczące serii książkowej, która rzekomo „nie jest kontynuowana”. Fakty są natomiast takie, że:

1. Książki opublikowane przez wydawnictwo MIIWŚ noszące datę wydania 2017, 2018 i 2019 są powszechnie dostępne w sklepie muzealnym.
2. Informacje o książkach wydanych przez zespół dr. Karola Nawrockiego są dostępne na stronie internetowej MIIWŚ.

3. Informacje o publikacjach z lat 2017–2019 promowanych w gmachu Muzeum II Wojny Światowej w ramach cyklu „Spotkań z Historią” są szeroko dostępne w mediach społecznościowych MIIWŚ.
4. Statystyka publikacji wydawnictwa Muzeum II Wojny Światowej w kolejnych latach przedstawia się jak poniżej:

Rok	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019
Liczba publikacji	1	4	6	7	4	7	5	13	3	8	13

5. Z powyższego zestawienia wynika, że w czasie pełnienia funkcji dyrektora MIIWŚ przez dr. K. Nawrockiego wydawnictwo MIIWŚ opublikowało 24 książki (przez okres 3 lat). W całym okresie kierowania Muzeum przez prof. Pawła Machcewicza (tj. w ciągu 9 lat) było to 47 publikacji. Wynika z tego, że wydawnictwo MIIWŚ nie tylko kontynuuje swoją działalność, ale pod dyrekcją dr. K. Nawrockiego opublikowało nieco ponad 50 proc. stanu wydawniczego z lat 2009–2016. Wydawnictwo nie tylko działa, ale również dynamicznie się rozwija:
 - 1) z powodzeniem kontynuuje wydawanie naukowej serii wydawniczej (6 tytułów);
 - 2) publikuje nowy rocznik muzealny „Wojna i Pamięć”;
 - 3) wydaje nową serię albumów popularno-naukowych (w tym też w kooperacji z partnerami zagranicznymi);
 - 4) wydaje nową serię „Patroni dla Gdańskich Ulic”;
 - 5) wydaje katalogi wystaw;
 - 6) wydaje naukowe monografie pokonferencyjne w specjalnej szacie graficznej.
 To wszystko czyni z wydawnictwo MIIWŚ ważną oficynę na rynku księgarskim.
6. Źródła wiedzy o wydawnictwie MIIWŚ są powszechnie dostępne, dziennikarz – w ramach obowiązku rzetelności i staranności dziennikarskiej – ma prawo również zadać pytanie do MIIWŚ.

Nieprawdziwe są informacje p. E. Flieger dotyczące byłej głównej księgowej MIIWŚ. Autorka nie podaje, że umowa o pracę pomiędzy MIIWŚ a p. Ewą Juszczak została rozwiązana na podstawie porozumienia stron, co było zgodną i obopólną decyzją pracownika i pracodawcy. Zakończenie stosunku pracy nie było również natychmiastowe. Pani Juszczak dokończyła swoje obowiązki zawodowe, a także zdała swojemu następcy wszystkie niezbędne informacje związane z zajmowanym stanowiskiem. Fluktuacja pracowników jest normalnym zjawiskiem, które ma miejsce w każdym zakładzie pracy. Pani E. Flieger niezasadnie nadaje temu zdarzeniu sensacyjny charakter.

Nieprawdziwa i godząca w dobre imię Muzeum jest teza p. E. Flieger o „omijaniu szerokim łukiem” Muzeum. Jest dokładnie przeciwnie – dzięki staraniom całego sztabu pracowników MIIWŚ z powodzeniem może pochwalić się imponującymi wynikami:

1. Liczba ponad 1,65 mln gości odwiedzających Muzeum – w tym rekordowej liczby ponad 530 tys. osób w 2019 r.
2. Udział 34,5 tys. uczestników w łącznie 1629 przeprowadzonych lekcjach, zajęciach i warsztatach edukacyjnych.
3. Udział w projektach organizowanych przez MIIWŚ licznych naukowców i muzealników z Polski i zagranicy, takich jak m.in.: Roger Moorhouse, dr Donal O’Sullivan, dr Jan Lipinsky, prof. Marek Kornat, prof. Valters Nollendorfs, prof. Kaarel Piirimäe, prof. Kaspars Zellis, prof. Carl Geust, prof. Oleksandr Łysenko, prof. Waldemar Rezmer, prof. Stephen R.C. Hicks, dr Bernard Strebel, prof. Ziyabek Kabuldinov, Jack Fairweather, Aileen Utterdyke czy prof. Krzysztof Szwaagrzyk.

4. Liczba 222 porozumień współpracy z wolontariuszami.
5. Liczba 11 953 nowych obiektów pozyskanych do kolekcji zbiorów MIIWŚ w trakcie ostatnich 3 lat, w tym znakomita część przekazana przez Darczyńców, którzy obdarzyli Muzeum zaufaniem. Warto podkreślić, że w 2019 r. w ramach Ogólnopolskiej Zbiórki Ekspонатów Darczyńcy przekazali do Muzeum ponad 2 tys. zabytków.
6. Liczba 2,5 tys. odwiedzających bibliotekę MIIWŚ, której zbiory poszerzyły się w ostatnich 3 latach o ponad 10,5 tys. nowych tytułów.
7. Liczba 224 relacji świadków historii II wojny światowej.
8. Odwiedziny ponad 50 ambasadorów w tym m.in.: Afganistanu, Algierii, Argentyny, Bangladeszu, Cypru, Holandii, Iraku, Irlandii, Izraela, Kolumbii, Libii, Maroka, Mołdawii, Nigerii, Nowej Zelandii, Panamy, Serbii, Słowenii, Sri Lanki, Szwajcarii, Tajlandii, Turcji czy Wietnamu.
9. Wizyty w Muzeum głów państw, jak chociażby prezydenta Islandii Guðni Th. Jóhannessona 5 marca 2020 r., a także licznych przedstawicieli rządowych z Polski oraz zagranicy.
10. Udział licznych artystów w kilkudziesięciu wydarzeniach kulturalnych organizowanych w ostatnich trzech latach, takich jak m.in.: Nahorny Trio, Piotr Cugowski, Sebastian Karpień-Bułęcka, Marika, Dariusz Malejonek, Dorota Kopka-Broniarz (Mike Skowron), Damian Ukeje, Monika Urlik, Chór Music Everywhere, Renata Przemyk, Halina Mlynkova, Olga Szomańska, Kasia Malejonek, Lilu, Mona, Maleo Reggae Rocker, Warszawska Orkiestra Sentymalna, rodzina Pospieszalskich, Bovska, Krzysztof Cugowski, Grzegorz Hyży, Ralph Kaminski, Margaret, Natalia Nykiel, O.S.T.R., Janusz Radek, The Dumplings, Tomasz Szymuś Orkiestra, Polski Chór Kameralny i wiele innych.

Nieprawdą są tezy p. E. Flieger o braku międzynarodowego charakteru działań Muzeum II Wojny Światowej oraz braku obecności Muzeum w polskich debatach o wojnie. Wydaje się, że autorka świadomie dyskryminuje realizowane przez MIIWŚ działania, takie jak m.in.:

1. Organizacja międzynarodowych konferencji, np:
 - 1) Światowe Forum Muzeów Pól Bitewnych (IX 2018 r.), w którym wzięli udział przedstawiciele takich instytucji jak: Pearl Harbor Pacific Historic Parks (USA), Muzeum Powstania Narodowego w Bańskiej Bystrzycy (Słowacja), Muzeum Archeologiczne w Maratonie (Grecja), Mémorial 1815 w Waterloo (Belgia), Muzeum Husyckie w Taborze (Czechy), Narodowe Muzeum Historii Wojskowości w Sofii (Bułgaria), Muzeum Wojny i Oporu Narodu Chińskiego przeciwko Japońskiej Agresji (Chiny) czy Mémorial de Verdun (Francja);
 - 2) międzynarodowa konferencja naukowa „Pakt dla wojny. Zmowa Hitler–Stalin z 23 sierpnia 1939 r. z perspektywy 80 lat od wybuchu II wojny światowej” (VIII 2019 r.).
2. Stworzenie we współpracy z Ministerstwem Spraw Zagranicznych międzynarodowego projektu wystawienniczego „Walka i Cierpienie. Obywatele polscy podczas II wojny światowej” realizowanego w 180 miejscach, 66 krajach, na 6 kontynentach.
3. Współpraca międzynarodowa przy organizacji wystaw czasowych, jak chociażby przy wystawie „Pancerne skrzydła” czy „Milion zza oceanu/A Million overseas”.
4. Współpraca z kilkudziesięcioma ambasadami RP, wieloma konsulatami generalnymi RP, muzeami, uniwersytetami, stowarzyszeniami, archiwami, biurami, towarzystwami i innymi światowymi placówkami.
5. Zorganizowanie przez Muzeum ponad 60 wydarzeń kulturalnych i naukowych (m.in. międzynarodowych i ogólnopolskich konferencji, debat, spotkań autorskich, koncertów, spektakli teatralnych i innych).

6. Prowadzenie przez Muzeum II Wojny Światowej pierwszych w historii półwyspu Westerplatte szerokopłaszczyznowych prac archeologicznych, których efektem jest m.in. odnalezienie szczątków co najmniej 9 westerplaczczyków. Stanowi to przełomowe odkrycie dla poznania historii półwyspu – miejsca o międzynarodowym znaczeniu w aspekcie początku jednego z najtragiczniejszych wydarzeń w historii świata.
7. Obecność dr. hab. Grzegorza Berendta – zastępcy dyrektora Muzeum II Wojny Światowej – w wielu debatach międzynarodowych, w tym także dotyczących relacji polsko-żydowskich, czego wyrazem jest m.in. członkostwo w rządowym zespole ds. dialogu prawno-historycznego z Izraelem, przewodnictwo dr. hab. G. Berendta w Radzie Muzeum Stutthof, członkowsko w Radzie Muzeum Auschwitz-Birkenau, Radzie Naukowej Żydowskiego Instytutu Historycznego oraz Kolegium Historyczno-Programowym Europejskiego Centrum Solidarności.

Nieprawdziwy jest zarzut p. E. Flieger jakoby zespół dr. K. Nawrockiego „uciekał się do fałszowania historii instytucji”. Na mocy Zarządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 6 kwietnia 2017 r. w sprawie połączenia państwowych instytucji kultury – Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku i Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 oraz utworzenia państwowej instytucji kultury – Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku doszło do połączenia wyżej wymienionych instytucji kultury, w wyniku czego utworzone zostało Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku. Zgodnie z powyższym świętowanie urodzin Muzeum 6 kwietnia jest w pełni uprawnione.

W swoim artykule p. E. Flieger przedstawia czytelnikowi nie tylko informacje nieprawdziwe (jw.), ale również nieściśle. Mówiąc o honorowym patronacie udzielonym dla meczu 7. kolejki Polskiej Hokej Ligi, **autorka pominęła fakt**, że było to wyjątkowe widowisko nawiązujące do stylistyki retro, o charakterze edukacyjnym i propagującym wiedzę o II wojnie światowej. Mecz, tak jak i pozostałe 360 zróżnicowanych wydarzeń organizowanych w Polsce i na świecie – w tym:

1. organizowany przez Centrum Polsko-Słowiańskie w Nowym Jorku Przegląd Polskich Filmów Dokumentalnych pt. „Reduty-zbrodnie-echa” z okazji 80. rocznicy wybuchu II wojny światowej w Nowym Jorku;
2. organizowany przez Fundację Łódzki Szlak Kobiet spacer miejski „Konspiratorki i bojowniczk. Śladami kobiet walczących w II wojnie światowej”;
3. stworzony przez Ośrodek Kultury Biblioteka Polskiej Piosenki w Krakowie *Album patriotyczny w 80. rocznicę wybuchu II wojny światowej*;
4. organizowana przez Muzeum Morskie w Karlskronie wystawa poświęcona internowanym w Szwecji polskim okrętom podwodnym oraz losom ich załóg;
5. organizowane przez Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Rzeszowie wspólnie z Konsulatem Generalnym RP we Lwowie zajęcia edukacyjne poświęcone 80. rocznicy wybuchu II wojny światowej w Iwano-Frankiwsku;

zostały objęte honorowym patronatem Muzeum II Wojny Światowej, wpisując się w uroczyste obchody 80. rocznicy wybuchu II wojny światowej.

Negatywnie i prześmiewczo oceniając wyposażenie sklepu muzealnego, **p. E. Flieger pomija fakt**, że 70 proc. jego asortymentu stanowią materiały naukowe i edukacyjne, w tym m.in. książki wydawane przez Muzeum, publikacje innych wydawców, gry planszowe, puzzle z treściami historycznymi i wiele innych tego typu popularnych i wartościowych produktów.

Nawiązując w swoim tekście do postaci Romualda Rajsa „Burego” oraz Józefa Kurasia „Ognia” w kontekście umieszczenia ich wizerunku na jednej z wystaw czasowych otwartej w Muzeum II Wojny Światowej w przeddzień 1 listopada, p. E. Flieger sprowadza ich życiorysy tylko i wyłącznie do stawianych im przez część literatury naukowej zarzutów „dopuszczenia się zbrodni przeciw ludności

cywilnej”. Zgodnie z takim przekonaniem p. E. Flieger traktuje postać R. Rajsa i J. Kurasia tylko i wyłącznie jako zbrodniarzy, odmawiając im prawa do pamięci w polskiej przestrzeni publicznej także po 1989 r. Tym samym **p. E. Flieger pomija fakty**, że:

1. Wybór wszystkich osób prezentowanych na wystawie w postaci koloryzowanych wielkoformatowych zdjęć podyktowany był chrześcijańską potrzebą refleksyjnego upamiętnienia w okresie Wszystkich Świętych i w Dniu Zadusznym tych przedstawicieli Wojska Polskiego, których połączyła nie tylko walka o niepodległy byt państwa polskiego, ale również to, że wszyscy oni zostali zamordowani przez okupantów, pozbawieni przez nich grobu, zakopani w nieznanym „dołach śmierci”, a zbrodni tej przez dziesięciolecia towarzyszyły zorganizowane działania unieważniania pamięci o ich walce.
2. W przestrzeni naukowej trwa dyskusja wokół R. Rajsa i J. Kurasia (prace Macieja Korkucia, Jerzego Kułaka, Michała Ostapiuka, Kazimierza Krajewskiego i Tomasza Łabuszewskiego, Mariusza Mazura).
3. Wyrokiem polskiego sądu z 1995 r. „Bury” został zrehabilitowany.

Wyżej wymienione fakty nie przeszkodziły autorce osądzić obu polskich żołnierzy jako rzekomo niezasługujących na prezentację ich wizerunków (wystawa nie zawierała żadnych opisów poza nazwiskami) na wystawie czasowej w MIIWŚ oraz zarzucać brak profesjonalizmu zespołowi dyrektora K. Nawrockiego.

W omawianym tekście p. E. Flieger wskazuje, że postać rtm. Witolda Pileckiego w Muzeum II Wojny Światowej została błędnie i krzywdząco (dla jego osoby) przedstawiona na tej samej wystawie czasowej, na której umieszczono zdjęcie negatywnie przez autorkę ocenianego Romualda Rajsa „Burego”. Warto dodać jednak, że autorka tekstu już wcześniej na łamach portalu OKO.press, „Gazety Wyborczej” i w innych mediach opowiadała się za usunięciem z wystawy głównej MIIWŚ ramy portretowej i stanowiska multimedialnego poświęconych postaci Witolda Pileckiego – gdyż jej zdaniem (powtarzanym za prof. Pawłem Machcewiczem) mają one naruszać „wymowę” oraz „integralność” ekspozycji. Ponadto w tekście **p. E. Flieger pominęła fakt** uczczenia osoby Pileckiego za pomocą uroczystości odsłoniętego pomnika rotmistrza przed gmachem MIIWŚ we wrześniu 2019 r.

Pisząc w tekście o „braku miejsca” w obecnej Radzie Muzeum dla byłych członków tego gremium, **p. Flieger pomija informację**, że zgodnie z par. 15 Statutu MIIWŚ Rada Muzeum składa się z 15 członków powoływanych i odwoływanych przez ministra, a co za tym idzie brak jest prawnej możliwości powołania do Rady wszystkich osób mających odpowiednie kwalifikacje oraz kompetencje.

Pani E. Flieger przedstawiła obecnych członków Rady Muzeum II Wojny Światowej powołanych przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego w sposób tendencyjny. W swoim tekście **autorka pominęła znaczące fakty**:

1. Ks. dr Jarosław Wąsowicz został opisany przez publicystkę wyłącznie jako duszpasterz kibiców, istotę charakterystyki jego sylwetki p. E. Flieger sprowadziła zaś do anonimowej opinii, że „jest bardziej kojarzony ze środowiskiem kiboli”. Tymczasem ks. J. Wąsowicz to salezjanin, specjalizujący się w temacie martyrologii duchowieństwa podczas II wojny światowej oraz po jej zakończeniu, członek redakcji specjalistycznych czasopism naukowych, autor wystaw muzealnych, konsultant wystawy stałej Europejskiego Centrum Solidarności, odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2017), Krzyżem Wolności i Solidarności (2015), Złotym Krzyżem Zasługi (2016) oraz odznaką NSZZ „Solidarność” „Ludzie roku 1988” za wspieranie strajków w maju i sierpniu 1988 r.
2. Wskazując innego członka Rady Muzeum – prof. Marka Chodakiewicza – autorka całkowicie pominęła jego dorobek naukowy jako specjalisty w zakresie badania stosunków polsko-żydowskich, tematyki Holocaustu oraz historii Europy Środkowej i Wschodniej XIX–XX w.

Przedstawiana w tekście kwestia tzw. doniesienia do prokuratury przez **p. E. Flieger jest nieścista i nieprecyzyjna**. Już samo posłużenie się przez autorkę tekstu określeniem „doniesienie” jest niewłaściwe, do prokuratury bowiem składa się „Zawiadomienia”, a nie „Donosy”. Kodeks postępowania karnego nie zna pojęcia „donosu”, przepisy tego kodeksu zaś nakładają obowiązek poinformowania organów ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Dyrektor K. Nawrocki, powziąwszy informację o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, wykonał nakaz wynikający z przepisów prawa. Użyte przez autorkę tekstu sformułowanie o treści, że „jego poprzednik kupił za drogie regały”, jest daleko idącym uproszczeniem oraz splotem zagadnienia. Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa dotyczy wyrządzenia Muzeum szkody majątkowej w wielkich rozmiarach, tj. w kwocie 5 173 597,55 zł brutto (słownie: pięć milionów sto siedemdziesiąt trzy tysiące pięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych 55/100). Prokuratura prowadzi w tej sprawie śledztwo. Postępowanie jest w toku. Organy ścigania prowadzą czynności procesowe, których celem jest wszechstronne zbadanie i wyjaśnienie sprawy.

Sposób prezentacji postaci występujących w tekstach p. E. Flieger wydaje się **nierzetelny i stronniczy**. Przedstawiciele Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Muzeum II Wojny Światowej wielokrotnie pojawiają się w nich bez tytułów naukowych, podczas gdy w tych samych fragmentach (nawet w tych samych wersjach) nazwiska osób z byłego kierownictwa Muzeum są konsekwentnie takimi tytułami poprzedzane.

Pani E. Flieger publikowała nieprawdę w wielu innych tekstach dotyczących Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, jak chociażby w tekście z marca 2018 r. zamieszczonym na łamach „Gazety Wyborczej”, gdzie **autorka nie mówiła prawdy** w sprawie rzekomego usunięcia z wystawy głównej danych liczbowych pokazujących wielkość armii partyzanckich czetników i komunistów. Likwidowanie z ekspozycji stałej informacji dotyczących liczebności jugosłowiańskich sił partyzanckich nie miało miejsca, ale w przekazie medialnym nie ukazała się żadna wzmianka prostująca tę nieprawdziwą informację.

W aspekcie informacji zawartych na polskojęzycznej wersji strony internetowej Muzeum, dotyczącej uroczystości wmurowywania m.in. przez Donalda Tuska kamienia węgielnego pod budowę placówki, **należy zaznaczyć**, że informacje dostosowane są do potrzeb użytkownika, dlatego też różnią się w wersji polskiej i angielskiej. Szczegółowy opis uroczystości znajduje się w innych miejscach w strukturze strony internetowej – liczne artykuły i galerie zdjęć zamieszczone na stronie internetowej Muzeum.

Nie godząc się na brak rzetelności oraz naruszenia dobrego imienia pracowników Muzeum i samego Muzeum, w nawiązaniu do powyższych treści, Muzeum II Wojny Światowej informuje, że wystąpi z wnioskiem o sprostowanie publikacji, a także rozważy podjęcie dalszych kroków prawnych, łącznie z pozwem przeciwko p. Esterze Flieger o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie za wyrządzone szkody reputacji Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku.

Hanna Mik
Rzecznik prasowy
Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku